

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 515/2024
12.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиља АА и ББ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Марина Ресимић, адвокат из ..., против туженог Клиничко-болнички центар „Звездара“ Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужиља и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4688/23 од 25.10.2023. године, у седници одржаној 12.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4688/23 од 25.10.2023. године у делу става првог изреке.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4688/23 од 25.10.2023. године у ставу другом изреке, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиља изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4688/23 од 25.10.2023. године у ставу другом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2137/21 од 01.06.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужиља од 27.09.2022. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље АА и обавезан је тужени да јој на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од 25.03.2018. године до 25.03.2021. године исплати месечне новчане износе са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље АА у делу у којем је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде трошкова за исхрану за период од 25.03.2018. године до 25.03.2021. године исплати месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље АА у делу којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде за регрес за коришћење

годишњег одмора за исти период исплати месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље ББ и обавезан је тужени да јој на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од 25.03.2018. године до 25.03.2021. године исплати месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље ББ у делу којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде трошкова за исхрану за период од 25.03.2018. године до 25.03.2021. године исплати месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом седмим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље ББ у делу којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за исти период исплати месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом осмим изреке, одбијен је као неоснован предлог туженог да се Република Србија – Министарство финансија и Републички фонд за здравствено осигурање позову у својству умешача на његовој страни. Ставом деветим изреке, обавезан је тужени да тужиљама накнади трошкове поступка у износу од 164.000,00 динара са затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење до исплате. Ставом десетим изреке, тужиље су ослобођене обавезе плаћања судске тексе.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4688/23 од 25.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиља и туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом и седмом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу деветом изреке првостепене пресуде тако што је одређено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка настале пред првостепеним судом. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиља за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену обе парничне странке су благовремено изјавиле посебне ревизије са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку. Тужиље ревизијом побијају одлуку о трошковима поступка из става другог изреке другостепене пресуде, док тужени побија одлуку из става првог изреке у делу којим је одбијена његова жалба и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом и петом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 2. у вези са чланом 85. став 6. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да ова ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 85. став 6. ЗПП прописано је да странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, изузев ако је сама адвокат, док је према одредби члана 410. став 2. тачка 2. истог закона ревизија недозвољена ако није изјављена преко пуномоћника адвоката, изузев када је странка адвокат.

Имајући у виду да је у конкретном случају тужени изјавио ревизију преко заступника који није адвокат (већ дипломирани правник запослен код туженог), то је на основу члана 410. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија туженог недозвољена.

Из тог разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Законом о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон) су прописани услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије и то искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, да се уједначи судска пракса или да се да ново тумачење права.

Изјављеном ревизијом тужила се оспорава правноснажна одлука о трошковима парничног поступка. Како против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка применом процесних одредби ЗПП-а не може да се изјави посебна ревизија, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, због чега је одлучио као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужила на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ова ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Према одредби става 2. овог члана ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу које не чини главни захтев тужила и којим се поступак правноснажно не окончава (јер је о захтеву за накнаду трошкова одлучено у пресуди којом се окончава поступак на основу члана 163. став 4. ЗПП-а).

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић